

K·MEO

CUBA NEGRA

Testimoni de Raül Zelaya Rossinyol

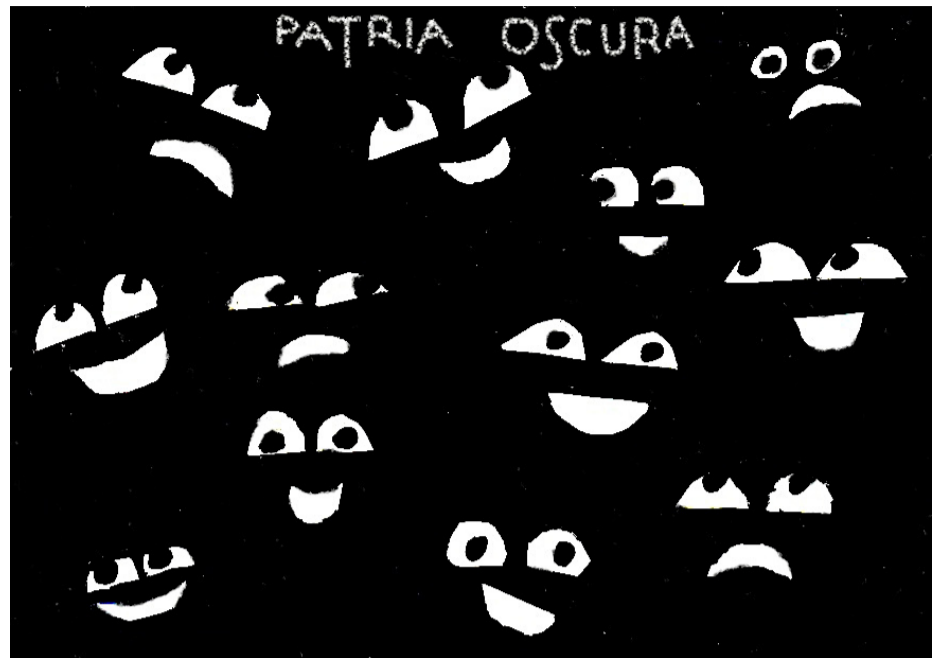
El meu avi va venir a Cuba. Va sortir de Barcelona en un vaixell (no recordo el nom). El viatge no se li va fer llarg perquè només pujar al vaixell va conèixer a una noia cubana. Quan van arribar a la Habana, la noia ja estava embarassada de la meva mare. El meu avi no va tornar a sortir de Cuba però tenia la ment a Catalunya, portava sempre barretina i em donava classes de català quan ja era molt gran.

Cuba, segons l'avi, s'assembla molt a Catalunya. Països petits però orgullosos, amb música pròpia, molts herois i poques victòries. Els dos tenen una bèstia negra, la de Catalunya és Madrid la de Cuba els Estats Units. Ells tenen la culpa de la nostra desgràcia.

Cuba, no aixeca cap. Mig segle de revolució i seguim menjant herba. Quan no és un all és una cebeta. Cuba sembla el servei de rodalies de Catalunya, no funciona. No fa pas massa hem passat un mes a les fosques. Cuba a les fosques, és veu molt negra. Les anomenades

infraestructures són aquí realment infra. Falta energia, no hi ha peces de recanvi, igual igual que Rodalies. I quan ha tornat la llum (una miqueta i racionada) només ha servit per veure les destrosses de la darrera tempesta tropical (l'Oscar). Estem literalment amb l'aigua al coll però la paciència cubana és com la catalana i no ens queixem, no gaire. Com els passa a vostès, els catalans, estem tips de rebre bastonades i arriba un moment en que t'acostumes a la misèria política i humana. L'Oscar (la tempesta) com a mínim ha servit per netejar les rues de la Habana. Malauradament però la porqueria ha quedat apilada a ran de costa i el Malecón s'ha convertit en una mina de deixalles pudentes. Els turistes que s'atreveixin a venir a Cuba hauran de quedar-se a l'Hotel.

Jo podria venir a Catalunya. Segur que

queda família de l'avi en algun poble de Lleida, però em fa mandra. Aquí portem un ritme tranquil, de misèria però tranquil i qui més qui menys ha entrat a la roda del mercat negre i sobreviu. A Catalunya segur que hauria de treballar i a la meua edat, vaig pels cinquanta, em costaria adaptar-me.

Llàstima de país. Bona terra, bon mar, bon sol, bon ritme i molt bona gent. La culpa del nostre calvari, ja saben, els Estats Units. Com Madrid sense anar més lluny.

A veure si un dia passen per aquí i ens deixen un parell de dòlars.

Atentament: Raül Zelaya Rossinyol.

GARSA PROSTÀTICA

LA FRONTERA SIN LEY

La Jonquera, de frontera a Supermercat

La de problemes que ens han portat les fronteres! Tot i haver-se superat l'època dels bàrbars, els senyors de la guerra d'ara són capaços d'enviar a milions dels seus ciutadans a morir per un pam de terra a l'altra costat de la frontera. Només Espanya i França, dos antics imperis d'allò més prestigiosos, han sabut solucionar el problema convivint plàcidament a la Jonquera. Per ser clars, compartint el negoci transfronterer.

Per resumir, La Jonquera és una carretera amb dues banderes situada a la part pirinenca peninsular. Un costat del carrer és francès, l'altre espanyol i al mig hi ha el contraban. Mentre els números quadren, els dos països es porten d'allò més bé. S'intercanvien mercat i favors. Per exemple, quan alguna associació cristiana es queixa dels puti clubs de la Jonquera, França agafa a les professionals del ram, les posa a l'altra banda i l'associació (que

té el local a traspasar de la carretera) calla. Sense anar més lluny, la mancomunitat hispano-francesa ha decidit que calia renovar el mercat fronterer i ampliaran un Centre Comercial fins arribar als 58 mil metres quadrats (8 camps de futbol) a la banda espanyola. No cal dir, que el Centre està destinat a satisfer les necessitats de l'usuari francès, com abans les putes traslladades satisfien als carques espanyols. Una per a mi, una per a tu. Aquesta és la veritable diplomàcia.

A primer cop d'ull La Jonquera queda tan lluny de Madrid com de París, i una vegada prens mides, també (aproximadament a vuit-cents quilòmetres de Madrid i a nou-cents de París) però curiosament són aquestes dues magnífiques i llunyanes ciutats les que dirigeixen el destí dels

jonquerencs. O sigui, que no és comerç de proximitat. Sembla que al ser frontera, el funcionariat espanyol ha plantat les seves arrels en el llogaret dominant a la seva manera el pas de materials variis. Com ha de ser segons llei, més alguna iniciativa particular. El temps fa amics i els funcionaris, alguns ja jubilats i altres en rigorós actiu, tenen contactes que faciliten omplir Centres Comercials més grans que el Vaticà. Res a dir, per Déu. Potser, posats a ser rígids les mides de l'ampliació no siguin compatibles amb cap pla urbanístic. Potser els materials que ompliran les lleixes del Centre no hauran passat tots els tràmits. Potser algunes comissions passaran d'un costat de carrer a l'altre sense saludar la bandera, però potser no.